

sig med det Beløb, som er fastsat pr. Barn. Det følger altsaa af selve det Princip, som ligger til Grund for Lovforslaget, at man er nødt til at sætte relativt store Beløb, forsaavidt angaar de pr. Barn fastsatte Understøttelser.

Jeg har ikke tænkt paa ny at ville rejse det Spørgsmaal, om hvilket der var ret stor Strid, da vi i sin Tid behandlede det første Regeringslovforslag om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Understøttelsen skal bestaa i et af Loven fastsat bestemt Beløb for hvert Barn uden Hensyn til den paagældende Enkes økonomiske Stilling, eller den skal være et i hvert enkelt Tilfælde fastsat Beløb pr. Barn. Det vil maaske erindres, at det oprindeligt af mig fremsatte Lovforslag gik ud paa, at der under Hensyntagen til den paagældende Enkes — og for den Sags Skyld ogsaa Enkemands — Stilling skulde udfærdiges Resolution for hvert enkelt Tilfælde. I saa Fald vilde man altid kunne fastsætte et højere Bidrag til Børn af Enker, hvis økonomiske Stilling var en saadan, at de ikke var i Stand til at klare sig uden at faa et meget højt Beløb. Jeg gør opmærksom paa, at dette Princip, til Fordel for hvilket efter min Mening meget kan siges, ligesom der naturligvis ogsaa kan siges en Del imod det, vilde man ikke gaa med til den Gang, men man krævede den nugældende Ordning — det er jo den, som er foreslaaet opretholdt —, ifølge hvilken det Beløb, der skal fastsættes pr. Barn, skal være ens uden Hensyn til den paagældendes Stilling. Jeg nævner dette som et Forsvar for det Tilfælde, at mange maaske vil finde, at man er kommet noget højt op med de Beløb, der er fastsatte som Grænse henholdsvis for Indtægt og Formue og for den Sags Skyld ogsaa med Hensyn til det Beløb, der skal ydes aarlig pr. Barn.

Det er ikke nødvendigt for mig at sige mange Ord om det rigtige i, at man tager Enkemændene med. Jeg har i sin Tid foreslaaet, at Enkemændene skulde stilles lige med Enkerne, og havde den Gang Lejlighed til at udtale, at efter min Opfattelse var Enkemændene i mange Tilfælde endogsaa ugunstigere stillede end Enkerne. Naar Enkerne bliver hjulpet, saaledes at de ikke lider under økonomiske Vanskeligheder, er de som Regel i Stand til selv at passe Børnene, medens Enkemændene, selv om man hjælper dem ud over de økonomiske Vanskeligheder, i Regelen er nødte til dog at skulle have en

Kvinde til at hjælpe sig med at faa Børnene passet. Jeg har aldrig kunnet forstaa, at man den Gang vilde gaa med til Lovforslaget for Enkernes, men ikke for Enkemændenes Vedkommende. Den eneste reelle Begrundelse, jeg har kunnet finde, var, at der er ikke nær saa mange Enkemænd med Børn, som der er Enker med Børn, samt at Antallet af Børn heller ikke er saa stort for Enkemændenes som for Enkernes Vedkommende. Paa den anden Side maatte dette, synes jeg, være en Anbefaling for at tage Enkemændene med; thi denne Udvidelse betyder altsaa ikke saa meget for Statskassen eller for Kommunen i forøget Udgift, som den vilde gøre, hvis Forholdet var det, at der var lige mange Enker og Enkemænd med Børn eller endda flere Enkemænd med Børn. Jeg skal udtale min Glæde over, at den højtærede Minister i dette Lovforslag paa ny har taget Spørgsmaalet op om ogsaa at tage Enkemændene med ind under Loven. Jeg haaber, det denne Gang skulde lykkes at faa Enkemændene stillet lige med Enkerne.

Som allerede nævnt gaar jeg ud fra, at det vil være rigtigt gennem en kort Udvalgsbehandling at faa Lejlighed til at drøfte baade Spørgsmaalet om Enkemændene og de enkelte andre Ændringer, der findes i dette Lovforslag, sammenlignet med den nugældende Lov. Jeg tænker ikke her først paa Sætserne, skønt disse selvfølgelig ogsaa kunde være Genstand for Drøftelse, men jeg tænker paa, at der i den gældende Lov er en Bestemmelse, hvorefter der i visse Undtagelsestilfælde kan være Tale om at nedsætte Beløbet pr. Barn; dernæst tænker jeg paa den Forandring vedrørende Klageretten og Afgørelsesinstansen for de indbragte Klager, som findes i Forslagets § 11. I denne Paragraf bestemmes, at der af vedkommende understøttede ogsaa kan klages til Ministeren; Ministeren kan altsaa træffe en Afgørelse, der tidligere var henlagt til Overøvrigheden. Det er ikke noget stort Spørgsmaal, og jeg kan godt se, at noget taler til Gunst for denne Ændring; men det er dog en Ændring, som jeg vilde finde det rigtigt, at der blev Lejlighed til at drøfte. Selvfølgelig er det ikke fra Venstres Side Meningen at ville sinke Lovforslagets Behandling, men en kort Udvalgsbehandling vilde dog maaske være formaalstjenlig. Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til baade velvillig og hurtig Behandling.